רני ששון פסבדו רחם

ברכה בינ׳ונידה גיא שדות געגוע

יובי שרם במעט טבעי

שמעון פינטו שו"ת

גדעון גבטמן (4, 2019 מיצב)

גלריה עירונית
לאמנות ראשון לציון
בית גורדון - לונדן

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדן, ראשון-לציון
שעות פתיחת הגלריה: שני-חמישי, שבת 10:00-13:00; שני 16:00-18:00 | ראשון - סגור
רחוב אחד העם 8, ראשון-לציון, טלפון 03-7572821, www.hironit.co.il

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות, נופש וספורט אלי פולק
מנהלת אגף אמנות, כותרים ומורשת רות מקבי
מנהלת תחום אמנות אפי גן

5 תערוכות יחיד סתיו 2019 ; נובמבר 2019 - ינואר 2020
אוצרת אפי גן, אוצרת משנה עדי אנג'ל

קטלוג:
עיצוב: סטודיו עידית ענת iditanat.com
הפקה: דפוס חבצלת
תודות: לבת שבע ולנועם גכטמן על השאלת עבודותיו של גדעון גכטמן
צילום עבודות רני ששון: יניב דרוקר

על הכריכה רני ששון, פרט מתוך עבודה

כל המידות נתונות בס"מ גובה/רוחב/עומק
כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמנים

אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821, www.hironit.co.il

רני ששון

פסבדו רחם ; מיצב

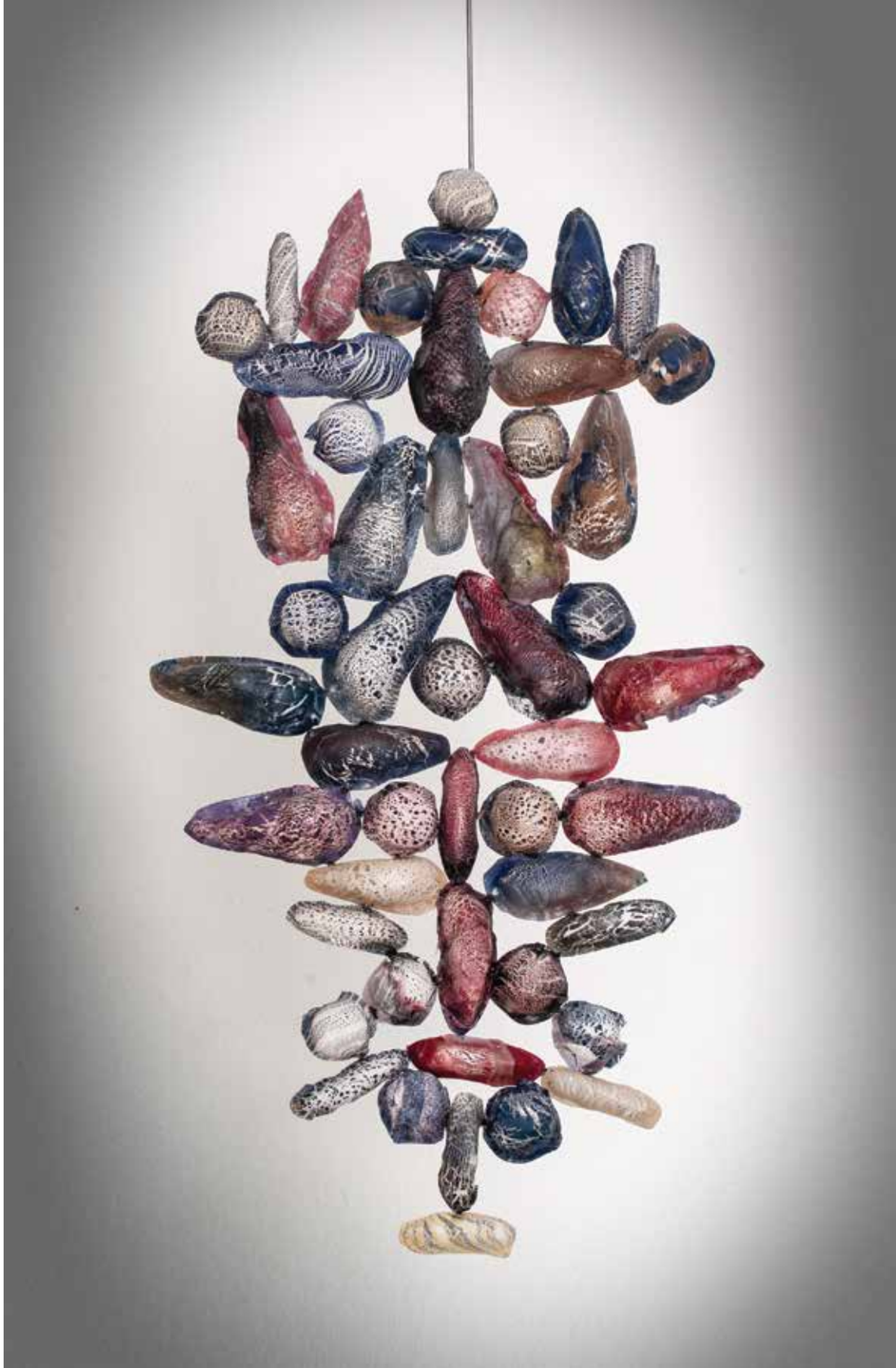

שם התערוכה 'פסבדו רחם' מתעתע ושולח אל שני הקטבים הנטועים עמוק ביצירתה הפיסולית של רני ששון: מצד אחד עיסוק מתמשך בנשיות, לידה, חיים ומוות, פגיעות ופירוק הגוף, ומנגד יצירה בפלסטיק – חומר בעל מובהקות מלאכותית. רני דבקה בשפה פיסולית, אישית, מובהקת ומדי תערוכה בוראת המשך, הרחבה, פרק נוסף ליצירה בעלת סימנים ברורים. תהליך גיבוש העבודות מתאפיין בניסוי ותעייה, חדוות גילוי והתנסות בחדש, אבל יש בו גם מן העיסוק הקבוע בחומרים אישיים המתגבשים לכלל מורכבות מרתקת על גבול הדמיון ולצד הקיום הממשי. העיסוק האומנותי הוא כמעט מעבדתי. היא יוצרת תבניות פלסטיק עליהן היא פועלת גם לאחר היציקה ובאמצעות פיגמנטים יוצרת רישומים ייחודיים בחומר.
גופי עבודות תלויים בחלל ומוצבים על קיר, והם מקיימים ביניהם קשר פנימי. עבודה אחת נדמה באילו נגזרה מגוף, מאורגניזם חי: ספק עור שנפשט, ספק איבר גוף שהתרבה באופן מופרע. גוף עבודה אחר מגלה ריבוי של תבניות אחידות בגודלן המזכירות איבר (כליה?!), מכלים שהתרוקנו. הריבוי כמו גם הרישום שעליו, מושכים אל הפיזי, אל המדמם, אל זה הלקוח מן הגוף. קליפות חלולות או שקופות, ולעומתן אחרות המשדרות אוטם וחסימה. סימני גוף מפורק שהתרבה, רקמות, נימי דם, הקשורים להכלה, ליחידות גופניות ספציפיות, לאורגניזם שהועתק, עבר טרנספורמציה חומרית ובאמצעות פולימרים פלסטיים מהדהד גוף וחומר. על הקיר מתקיימת מעין אינקובציה צדית, רחמית 'אחרת'.

באמצעים מלאכותיים מחזירה אותנו רני אל הגוף, אותו היא בוחנת ממרחק. החוויה הגופנית המובהקת שאפיינה את עבודותיה בעבר, פינתה עצמה לנוכחות גופנית מעורפלת. ההרחקה מכוונת ומתחקה במעשה נוסף, אחר יצירת חיים, הענקת חיים, טיבם של חיים וטיבו של עולם. בעולם משובט ומשוכפל, בעולם המאבד

את אפיונו של הפרט, בעולם שבו אפשרות שכפול של רקמות, ד.נ.א, היא מצב עובדתי נוכח, הביטוי המרוחק והאסתטי שמייצרת רני ב'מעבדת הסטודיו', הוא יצירה המתעקשת לברוא 'חלקים' שנקשרים יחדיו אך גם מובדלים. בחינתם של החלקים ולא של השלם היא הבחינה היחידה האפשרית מבחינתה - כאמנית, כאימא, כיתומה מאם (שסימן ההיעדרות טבוע בנפשה), ביוצרת העובדת בעקבות מתווים ומחשבה הבוראת מציאות.

ברכה בינ'ונידה גיא

שדות געגוע ; ציור

בילדותנו ציירנו פרחים. לא צריכים היינו ללמוד על יופי או להבין ערכיו כדי להתפעל משלמותו של פרח. פרח הוא פרט שיכול להצביע על שלם סביבו. ציירנו פרחים כי זוהי תמציתו המושלמת של הטבע שהיה סביבנו. תפרחות כלניות, נוריות, נרקיסים ואיריסים, עלים ושיחים שצמחו בשולי מחוזות ילדותנו – הם שדות געגוע של ילדות. על גבי ניירות התלויים בריפיון בגלריה בבחינת ספק ציור ספק קרעי נוף מן הזיכרון, מנכיחה ברכה בינ'ונידה גיא זיכרונות נוף. "הנוף מעורר בי רגשות של רוחניות,תפילה והתבוננות פנימית שמחברת אותי לנופי ילדות ולזיכרון מהבית הקטן מוקף עצי פרי וגינת ירק שגדלתי בו. אני זוכרת את השדה הרחב מאחורי הבית, הייתי חוזרת הביתה עם צרור נרקיסים, כלניות חרציות ופרחי שדה". (מתוך 'מחשבות כתובות' של בריכה בינ'ונידה גיא,אוגוסט 2019).

הצמחייה אצל ברכה, היא מטפורה אנושית, סיפור של מצב קיומי. הפרח הנבול מייצג חיים וכיליונם (ומרפרר אל מושג ה'וניטס' vanitas הנוצרי ובבואתו בציורי טבע דומם ואלו מהדהדים את הפסוק מקהלת 'הבל הבלים אמר קהלת, הכל הבל' קהלת פרק י"ב, פסוק 8). הפרח כנשא של ארוטיקה וחושניות. כיון שמחזור חייו קצר ביחס לתקופת חיי אדם, מובהקות החיים והמוות הכרוכים יחדיו, יפה ומכאיבה. באמצעות ציור בוראת ברכה את עולמה הפנימי ואת העולם המקיף אותה. ציור 'שדות געגוע' הוא קריאה ממעמקים ואין הבדל אם מקורה הוא חלום, הדהוד קמאי, או תדר קיים של הווה מתמשך.

ניירות גדולים תלויים מהתקרה ברישול מכוון, הם אינם מתוחים, או מודבקים. העבודה ניכרת גם בשוליהם. הנייר כמעט ומרחף, מכיל מסה מצוירת בגירים צבעוניים המתחרים עם צבע שחור פחמי. מתחת לרישום ובמרקמי הפחם עם מחיקות המחק והשיוף בנייר זכוכית, מתחבא סוד המבקש להתפענח. סוד המתייחס אל החיים. הפעולה על הנייר כמעט ואינטואיטיבית. אין מתווה מקדים לעבודה, אלא שוליו של חלום, זיכרון חצר ושדות מאחורי בית ילדותה אשר מטעינים ומתחילים את הפעולה הציורית. אם קיימת התלבטות – היא מתרחשת על מצע הציור. כל כתם צבעוני על הנייר הוא ניסוי ותעייה עד שרבדים, מעשה של

שכבות, גיאולוגיה אישית, מרכיבים את היצירה הגמורה.
באחת העבודות מופיעה המילה **'געגוע'**, נטועה באמצעו של ציור העשוי צבעי צהוב ושחור. הצהוב אינו רק סימנה של שמש או יום. הצבע הבוהק, הלא טבעי מקבע את המרחק משמש פיזית ומאור יום והשחור צובע ומבסה את כל סביבת השדה המצויר.

ציור אחר, ורוד ומפתיע בצבעוניותו. מבט נוסף מגלה שלא הפרחים הם שנצבעו וורוד אלא הרקע הציורי והשחור עד שברור לצופה שלפניו נוף מדומיין. אנחנו מקבלים את שאריותיו הספק מתקתקות של זיכרון.

ציור נוסף מפגיש את המתבונן עם מוטיב המופיע לפרקים בעבודותיה של ברכה: פרחים שחורים ובינותיהם מופיעים עיגולים צהובים כזהרורי שמש שנתפסו באגלי הטל הנחים על פרחי הבוקר. השמשות הקטנות הללו מאירות / מעירות את הסביבה הציורית באופן מיוחד ומאפשרות למתבונן לחוש לצד השחור הפחמי, הסמלי, גם נצנוצי תקווה, חיים, או אור.

אפשר שבין הציורים מתקיים דיאלוג. כל אחד מהם – יחידה נפרדת וביחד הם כאנסמבל המתייחס אל חלום, חוויה ומיזוג מסועף של זיכרונות. "ההרגשה שלי היא שצריך לעמוד מול העבודות ולהמתין בשקט, תוך מדיטציה עד שהיופי והרכות המסתתרים בין הקווים יהפכו לכוח חסר שקט".
מה שמחבר את כל העבודות שהוצגו עד היום, לאורך עשרות שנות יצירה מגוונות, היא התמודדות הנעה בין יפה לכעור, בין שלם ליחידי, בין פרט לקבוצה.

התמודדות אסתטית מפעימה אשר לוקחת את המתבונן פנימה אל תוכו, שואבת אותו הרחק מן הנוף הפיזי. הפרחים אינם רק 'שדות געגוע', אלא נשאי תרבות עתיקה, היסטוריה אישית המעלה שאלות קיומיות על אין ועל יש, על מהות הנגיעה ועל אפשרויות העומס. כל אחת מהעבודות היא ביטוי לתוהו ובוהו, כאוס הנוגע בשאלות של סדר וצבע. מתקיים מתח פנימי תמידי בין גירוי חושי – למבניות מאורגנת, בין חיים למוות, בין יש לאין המופיעים בשדות מדומיינים של געגוע.

יובי שרם

במעט טבעי ; מיצב

תערוכתה החדשה של יובי שרם היא המשך 'במעט טבעי' למיצב 'רקמה אנושית' שהוצג במסגרת 'צבע טרי, 2018 (אוצרת: דנה גילרמן). זהו ניסיון נוסף ומתמשך להעניק ממשות פיזית, נוכחת לחלקים שאינם גלויים המתרחשים במוח האנושי, ובו בזמן להתייחס באופן חבוי / נסתר אל האיום הגלום בתהליכים הקורים במעבדות מחקר וניסוי - תוצר מהפכת הביו-טק והעיסוק המואץ בבינה מלאכותית והשלכותיה. הטכנולוגיה המתפתחת במהירות שיא משנה את האופן שבו אנחנו זוכרים, חושבים, משתמשים בשפה, נוהגים, בוחרים, עובדים ומנהלים את חיינו. הצורך לתקשר עם אלגוריתמים משנה את שפתנו. מסכים משנים את האופן שבו אנחנו רואים את המציאות. הרפואה הופכת אותנו לאנשים במעט ביוניים. מדפסות מתקדמות מאפשרות לנו להדפיס בגדים, גפיים ולבבות חדשים. מיפוי גנטי מאפשר לנו להוליד זן חדש כמו גם לשעתק חיים. המרחבים הווירטואליים מהווים תחליף לעיתים לאינטימיות. נדמה כי משמעותם של שינויים רדיקליים אלו חומקת מעינינו, לעת עתה.

החדר בגלריה מכיל גופי עבודות סרוגים צבעוניים ומושכים את העין. מבט ראשון מגלה שתי קבוצות של עבודות : עבודות 'חסומות' / 'בלואות' ועבודות 'משוחררות'. העבודות ה'חסומות' הן אובייקטים סרוגים הנמצאים בתוך מכלי פרספקס שקופים, אזכור לתצוגה מעבדתית, או תצוגה במוזיאון טבע מן העבר. לכאורה הן מאפשרות 'זום אין' על חלקים שונים במוח, מנותקים מהמכלול, ומצביעות על תהליך של כליה והתנוונות. מעין עדויות 'שהוקפאו', אשר מאפשרות לנו (לכאורה) לבחון שוב את התהליכים שקורים במוח. היפוך של פנים – חוץ, נסתר – נגלה, בא לידי ביטוי בניסיון לחקות באמצעות סריגת יד עמלנית פעולות מוח ופעולות המתערבות במוח, נסתרות מהעין, ואינן ניתנות לבחינה אלא במעבדה ובאמצעים משוכללים. מיצב המכלים החסומים מתכתב עם תהליכי ניוון של המוח בעקבות ההתקדמות הטכנולוגית. כנגדם החדר מלא באובייקטים 'חופשיים' הנמצאים על קירות הגלריה, חלקם פורצים מהתיבות ונדמים כמפל צבעוני, יפהפה המסמן חיים, חיות, יצירתיות ויחידניות. בחינת האובייקטים מגלה דמיון בין ההסתעפויות לבין מראה הרשתות במוח (הנדמות עדיין ברשת קסומה ומסתורית) האחראיות גם על הדמיון והשוני הטבועים בכל אחד מאתנו.

שמעון פינטו

שו"ת ; ציור

שמעון פינטו חזר בתשובה לפני שנים. שם התערוכה מרפרר באופן מוסווה גם אל מחוזות אלו. ראשי התיבות: שו"ת הוא כינוי לאחת מהסוגות הענפות והפוריות בספרות התורנית, בתחום ההלכה. השו"ת מכיל מאגר של שאלות ותשובות הלכתיות, אשר נשאלו על ידי הציבור הרחב, ונענו על ידי רב אחד או קבוצה של רבנים. נמצאות גם שו"ת בענייני אגדה. השו"ת אצל פינטו מצויות בדרכו הציורית. דרכו המחפשת, שואלת, חוקרת משיבה ומקשה באחד.

במרכז הציור **'ללא כותרת'** – מבנה הנמצא במרכז חלל: קובייה גדולה / מעין בעבה / או סוכה? האם היא עשויה (מצוירת) נוצות? שקיות ניילון תלויות? המכיר את היסטוריית תצוגת התערוכות של פינטו, זוכר את המיצב בגלריה 'המקרר' (2015, מרכז תל אביב). הציור קשור לזיכרון הפרפורמנס בו ישב האמן בתוך סוכה שבנה בתוך חלל הגלריה. הסוכה עשויה הייתה קורות מתכת ונעטפה שקיות ניילון. דרך פתח שנפער במרכז הסוכה, יכלו הצופים להושיט יד פנימה אל פינטו שישב בתוך הסוכה וצייר על כף היד ברכות מצוירות, מה שהפך את האירוע הפרפורמטיבי למעין 'סוכת וידויים אישית' בה נשבר הפער שבין האורח / המתבונן לאמן (רב/ צדיק/ כומר/ נביא). קלילותם של הניילונים המצוירים – מתעתעת, שכן הכל סביב מגודר, סגור. קורות חיצוניות מקיפות את הסוכה. סביב המבנה מצוירים מעין מעמדי רגל המסודרים בעיגול (עיגולים נוספים תלויים / ספק תלושים מאחור). המעמדים ניצבים על גבי תרבושים (עדות לתרבות מרוקאית, מסורתית). על הכנים יושבים עורבים מרוטי נוצות ונוצותיהן פזורות על רצפת החלל המצויר, והן מהוות סימן / עקבות לפעולה אלימה שנעשתה קודם לכן. הציור לבאורה מסודר, כולא את עקבותיה של סצנה המעידה על שיבוש. העורב – סימבולי ומופיע מזה שנים כמוטיב בעבודתו הציורית של פינטו.

בציור **'אילן'** – במרכז הציור – עץ בודד. אין זכר לעצים נוספים וצלו הארוך מודגש. על העץ תלויים דגלים, מעין דגלי תפילה טיבטיים והקרקסיות הצבעונית משרה

אווירת שמחה, אלא שמבט נוסף מגלה מעין טקס מוזר, שאמאני. סביב העץ הבודד ניצבות במרחק – דמויות מדממות, לבושות גלימות ארוכות, אחידות מראה. הנוף הבראשיתי ריק מאוד, צבעם של השמיים אינו טבעי ושייך לפלטה 'האחרת' של פינטו. אין כאן חיקוי לנוף מוכר, זהו חזיון נפש מורכב, מעורר תהיה.

הציור **'שיח גלריה'** הוא ציור 'פנים אמנותי'. האמן צייר אירוע שמלווה כמעט כל תערוכה- שיח בו האמן מבאר את עבודתו אל מול קהל שמגיע לשמוע ולראות לא רק את הציורים אלא את מי שצייר את העבודות. האירוע משמש לפינטו עילה לצייר ומעלה אל פני השטח סוגיות הקשורות לשיח של אמנות.

המשתתפים בשיח יושבים בעיגול והם אינם נמצאים באינטראקציה או בהקשבה, אלא כל אחד מהם מחזיק בידו מראה המשקפת לו את עצמו. סביב – ציורים, ובמקום שאלו יהיו מרכז, האנשים הם שנמצאים במרכז. אחד מהם ספק מקיא, ספק מתכופף להרים את שלולית בבואתו. הכיסא הריק (המוכר גם כמוטיב באמנות) – סימן לנוכחות נפקדת. מספר האנשים היושבים בעיגול השיח – 7 והוא סימבולי. כך אפשר להמשיך ולהתייחס אל הציור כאוחז מפתחות רבים, תוהה ושואל על עולם האמנות, על הרגליו, על סמליו, תוך שהוא מתריס ומעורר בעצמו שיח.

עבודה קטנה נוספת מושכת את עין המתבונן: **'חוזה מדינת האמנות'**: הפרשנות האפשרית מורכבת. בציור קטן כומס פינטו דברים רבים. הוא מצייר את הפסל הקנוני 'נמרוד' של דנציגר (הפסל מוצב בכניסה לתערוכה הקבועה של אמנות ישראלית במוזיאון ישראל בירושלים) ונחשב לאחת מיצירות האמנות החשובות בתולדות האמנות הישראלית וכביטוי וויזואלי מובהק של תנועת "הכנענים". פינטו החל לצייר 'נמרודים' בתקופת לימודיו באוניברסיטה כאשר ניסה לנסח את 'הישראלי', האותנטי והייצוגי למקום ולצד הכתיבה – צייר. הוא חיפש את זה (האמן/הדבר) שיוכל להתפרש כפרטיקולרי, ספציפי למקום אבל בו בעת גם אוניברסלי. 'חוזה מדינת היהודים' הוא אחד מציורי 'נמרוד' שהחלו אצל פינטו בשנת 1996 ונמשכים לסירוגין עד היום. דווקא הציור קטן המידות 'שוקל' משקל רב דרך מהלך של שו"ת וניסיון להבינו. מהעימות בין

חוזה מדינת היהודים (הרצל), למי שפינטו הכתירו כ'חוזה מדינת האמנות'(דנציגר? נמרוד?), דרך הבחירה בהקטנה של האובייקט המצויר (פחות משליש מגודלו של הפסל) ובלה בשיח הצבר המוחזק בידיו של נמרוד הצייד וחופן אדמה בידו האחרת. בתרבות היהודית נתפש נמרוד כדמות צייד בוגד (פירוש שמו, לשון מרד), כמי שהתחרה באלוהים ובאברהם ואילו בשדה האמנות הישראלית כיום הוא נושא סימבוליקה ארוטית ומרדנית. 'נמרוד' של פינטו הוא נשא כבד משקל של עימות. עימות המתקיים בעקיפין, דרך היצירה האמנותית האותנטית בין כותבי המפה האמנותית – ישראלית, יוצרי 'הנרטיב האחד' לבין הנרטיב הצברי, הישראלי, המשוחרר מתיוגים, אותו מנסה פינטו למצוא, ובדרכו להוסיף איליו את פרקו. ד"ר גדעון עפרת כתב על עבודה אחרת מסדרת 'נמרוד': "כאשר הראה לי שמעון פינטו את ציורו מ–2000, ציור בצבעי שמן על בד בגודל 50x70 ס"מ, לא זו בלבד שהיה ברור לי שאני מתבונן בגרסה חדשה ל'נמרוד' של דנציגר, אלא שפעם נוספת הצטערתי על החמָצתי האוצרותית... בעודי מנסה ללמוד את ציוריו, שלף פינטו את הציור הנדון, ואני 'נשתלתי': כי ראיתי לפני ציור פיגורטיבי פרימיטיביסטי, שבמרכזו צל גדול וירוק של 'נמרוד' מוטל על הקיר. הצל נשלח מהפסל המקורי, הניצב בסמוך, אך רק קמצוץ ממנו נראה לעינינו. אולם התצוגה ענק וריק. דומה, שמהדבר עצמו, מ'נמרוד' המקורי, נותר רק צלו וזה גדל על בולנו.... 'נמרוד' נבחר על ידו, כך סיפר לי, כמייצג המאמץ הכושל לגיבושה של ישראליות. החלל הריק אומר התרוקנותה של זהות תרבותית, אך הצל הגדול מאשר חיותה של הערגה לזהות". (מתוך "הנמרודים החדשים עוד יותר", אתר המחסן של גדעון עפרת).

גדעון גבטמן

מיצב ; 2019 ,4

במהלך השנה החולפת הגלריה העירונית הקדישה חדר אחד לתצוגה מתחלפת מעבודות האמן גדעון גבטמן, תושב העיר שהלך לעולמו לפני עשור. זו התערוכה הרביעית והאחרונה.

לאורך שנות היצירה שלו עסקו עבודותיו בזיכרון, הנצחה ובבימוי של אלו. יצירתו מאופיינת בכך שהיא יצירה ללא מצב סופי (לכאורה). אם קיים סוף הרי שזה נקבע רק עם סופו שלו. החלטנו לסיים מהלך של 4 פרקי תצוגה ממיצביו בהצגת כמה מהאובייקטים האחרונים שיצר והיוו חלק מסדרות מרכזיות ביצירתו: **מודעות האבל והעגלה**.

בכניסה לגלריה מוצגת העבודה **"שני נלסונים עם פרוכת"**: בד ענק (3.1/2.47 מ') דמוי משי בצבע סגול עז, עליו תפר גדעון את מודעת האבל שלו. זהו גלגולה האחרון של העבודה האייקונית: מודעת האבל המבשרת את מותו שלו. עבודה שהחלה בפרסום מודעת אבל 'רגילה' בעיתון, ובמקביל הדפסתה על נייר בשחור לבן, המשכה ביצירת מודעות אבל צבעוניות. לאחריהן הומר הנייר בלוח עץ, את הדפוס החליפו נורות ניאון ולבסוף נוצרה 'פרוכת'. בשמה של העבודה יש אולי רמז לכוונתו של האמן. על הפרוכת רקומות בדרך כלל עשרת הדברות. תפקידה לכסות, לשמש חוצץ בין ארון הקודש בו שוכנים ספרי התורה, לבין חלל בית הכנסת. על הבד פרוכת של גדעון תפורה מודעת האבל שלו, מכסה / מגלה את קיר הגלריה ('הקודש' עבור האמן). על הקיר נשענים שני לוחות עץ גדולים (מתייחסים ללוחות הברית / ספרי התורה) ועל גבי הלוחות מצוירים 'נלסונים'. ה'נלסון' הוא ציור אשר הופיע (ועדיין מופיע) על חפיסת סיגריות 'נלסון' איתן שיחק בילדותו. ציור אדמירל נלסון (אדמירל בריטי מפורסם שנודע בנצחנו על הצי הצרפתי במסע המלחמה של נפוליאון) הופיע על חפיסת הסיגריות והיה לקלף משחק נחשק ביותר, (אחד המשחקים המוכרים בדורו של גדעון, היה שפשוף הציור שעל קופסת הקרטון אל מול פקק עד הוצאת הציור מתוכו והפיכתו לקלף משחק). בהתאמה נוצרו על

ידי גדעון 2 לוחות עץ גדולים ועליהם ציורי ה'נלסון'. הקרניים הקטנות סביב לוחות העץ מדמות את 'השיניים' של פקקי הפח איתם שיחקו הילדים. הפרוכת של גדעון היא במודעה המנבאת את מותו, משחק של גבוה ונמוך, מכסה / מגלה את האובייקט המסמן את משחקי הילדות, כך שנמתח שוב חוט נסתר בין משחק ילדים לתפילת הבוגרים, בין חיים למוות.

יצירתו של גדעון נעה תמידית בין התחליף, החיקוי, ממלא המקום, לבין המקור הבלתי מושג. מודעת האבל המבשרת על מותו "ללא עת" – תפקידה לערער את סדר הדברים, תפירתה של מודעת האבל על גבי ה'פרוכת' מחזקת את השיבוש שכן תפקיד ה'פרוכת' לשמש מחיצה בין זיכרון, חיקוי, ממלא המקום, 'הקודש' של משחקי הילדות, לבין הצופה, ובין הסדר של הדברים.

בחדר בגלריה מוצגת **'עגלה'**, האחרונה בסדרת עגלות שיצר גדעון. העגלה היא דוגמא, נשא של גלגולי החומרים וחילופי התפקידים המתרחשים תדיר ביצירתו של גדעון. בתחילת דרכה העגלה הייתה עשויה כמה קרשים שחוברו לארבעה גלגלים ושימשה למשחקם של ילדים. בגלגוליה השונים ידעה העגלה שינויים של חומר, מבנה וטיפול בפני השטח, גם כדי לסמן תהליך של נשגבות, התרוממות הדבר מעבר למה שהיה: מחומר פשוט, עגלת משחק, ועד היותה תחליף, ממלאת מקום, זיכרון של הדבר עצמו. מדי כמה שנים החליף גדעון את הצבע,החומר ואת הפרופורציות של העגלה. יש שנראתה בעגלת מתים ולא בעגלת משחק. תחנתה הסופית המוצגת כעת בגלריה היא חלק מהמיצב 'יותם' שיצר גדעון, בו היא מוצגת כמדממת, עשויה שיש מלאכותי בצבעי אדום ולבן. ומתייחסת אל מות הבן שהקדים את מות האב.

הצגתם של אובייקטים אלו ה'שני נלסונים עם פרוכת' (מודעת האבל האחרונה) והעגלה מן המיצב של 'יותם' (2000, מוזיאון הרצליה לאמנות) הם אקורד סיום למהלך של שנה בגלריה העירונית. שנה בה רצינו לזכור את מי שעסק בזיכרון היותו בכל שנות יצירתו. מי שהעלה שוב שאלות באשר לסדר של הדברים, לזיכרונם ולמקומם בחיינו.

הננו מודיעים בצער וביגון
על פטירתו ללא עת
של יקירנו
גדעון גכטמן
המשפחה

פרטי עבודות ///

רני ששון

תכשיט איתמר, מדיה מעורבת 45/25/3, 2019 _ עמוד 4
ללא כותרת, 2019 מדיה מעורבת 30/30/5, 2019 _ עמוד 6 ימין
איברים, 2019, מדיה מעורבת 120/100/5, 2019 _ עמוד 6 שמאל

ברכה בינ'ונידה גיא

געגוע, טכניקה מעורבת על נייר, 226/236 ס"מ, 2018_ עמוד 9
נוף ילדות, 220/260 ס"מ, 2019_ עמוד 10
שדה ורוד, טכניקה מעורבת על נייר, 238/190 ס"מ, 2019 _ עמוד 11

יובי שרם

מפל, 2019, (פרט מתוך מיצב) , סריגת קרושה _ עמוד 13
קופסאות פרספקס 1, 56/24 ס"מ, סריגת קרושה, 2018 _ עמוד 14 למעלה
קופסת פרספקס 2, 51/39 ס"מ, סריגת קרושה, 2018 _ עמוד 14 אמצע
קופסת פרספקס 3, 74/23 ס"מ, סריגת קרושה, 2018 _ עמוד 14 למטה
קופסת פרספקס, סריגת קרושה, 2018 (פרט מתוך קופסא) _ עמוד 15

שמעון פינטו

ללא כותרת, 190/150 ס"מ, 2016 _ עמוד 17
אילן, 150/190 ס"מ, 2013 _ עמוד 18
שיח גלריה, 130/180 ס"מ, 2016 _ עמוד 19
חוזה מדינת האמנות, 25/20 ס"מ, 2010 _ עמוד 20

גדעון גבטמן

שני נלסונים עם פרוכת (פרט מתוך הצבה בגלריה העירונית לאמנות ראשל"צ),
סופרלק על עץ לבוד, בד, שיש, ברזל, עץ, 310/247 ס"מ _ עמוד 21
עגלה, (פרט מתוך המיצב 'יותם (2000 מוזיאון הרצליה לאמנות/צילום מתוך
הקטלוג) פורמייקה, עץ, ברזל, גומי פליז וצבע תעשייתי על עץ 71/201/78 ס"מ
_ עמוד 24-25